

ΝΑ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΟΥΜΕ
ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΧΩΡΟ
ΑΠΟΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
ΝΑ ΚΙΝΗΘΟΥΜΕ ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥΣ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟ
ΒΕΛΒΕΝΤΟ ΚΟΖΑΝΗΣ ΠΟΥ
ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΣΤΙΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΗ

Λίγα λόγια σχετικά με το χρονικό των συλλήψεων

Την Παρασκευή 1/02/2013 πραγματοποιείται διπλή ληστεία στην αγροτική τράπεζα και στο ταχυδρομείο του Βελβεντού Κοζάνης από τους αναρχικούς Νίκο Ρωμανό, Δημήτρη Μπουρζούκο, Δημήτρη Πολίτη και Γιάννη Μιχαηλίδη.

“Το πρωί της Παρασκευής λοιπόν, επιτεθήκαμε στους δύο στόχους χωρισμένοι σε δύο ομάδες. Επιδιώξι μας από την αρχή ήταν να πάρουμε τα χρήματα και από τα δύο χρηματοκιβώτια, όπως και έγινε.”

Έπειτα από καταδίωξη του οχήματος διαφυγής τους, συλλαμβάνονται ο ένας από τους 4, έχοντας προλάβει να του βάλει φωτιά. Λίγο αργότερα, οι υπόλοιποι τρεις σύντροφοι στην αναζήτηση νέου τρόπου διαφυγής, σταματάν ένα βαν και μαζί με τον οδηγό του επιχειρούν να απομακρυνθούν από τον αστυνομικό κλοιό. Στην προσπάθειά τους αυτή εγκλωβίζονται σε ένα στενό μονόδρομο της Βέροιας και συλλαμβάνονται.

Τις επόμενες ώρες και αφού έχουν μεταφερθεί ήδη στα κεντρικά της Βέροιας, οι σύντροφοι υφίστανται όλες τις ανακριτικές μεθόδους των μπάτσων, τους φορούν χειροπέδες, κουκούλες και τους ξυλοκοπούν για 4 ώρες. Οι φωτογραφίες με τα μελανιασμένα από το ξύλο πρόσωπα των συντρόφων (αν και αποτυχημένα “διορθωμένες” με photoshop) αποτελούν το ντοκιμάντο της ΕΛΑΣ και χρησιμοποιούνται για την αναζήτηση νέων στοιχείων εις βάρος τους. Τα δελτία των 8 και όλα τα καθεστωτικά δημοσιογραφικά δίκτυα τις αναπαράγουν ως θέαμα. Από τους ευαισθητοποιημένους αριστερούς που εκδίδουν ανακοινώσεις καταγγέλλοντας την αστυνομική βία, μέχρι τους ίδιους τους μπάτσους που αναζητούν μεταξύ τους τα αίτια της (βραβεύοντας λίγους μήνες μετά όσους ήταν στην επιχείρηση), η αστυνομική βαρβαρότητα γίνεται το νούμερο ένα θέμα συζήτησης σε όλους τους κύκλους

“Η άποφη που θέλει τους αγωνιστές βορά στα νύχια των καταστατικών μηχανισμών εσωτερικεύει την αντίληψη της ήττας στους κόλπους των ανατρεπτικών κόκλων. Είναι η αποδοχή μίας αντίληψης περιορισμού του πολέμου εναντίων των εχθρών της ελευθερίας, στα πλαίσια αποδοχής της αστικής κοινωνικής ηθικής και νομιμότητας”

Εδραιώση της διασποράς κλίματος τρομοκρατίας από πλευράς κράτους αποτελούν και τα εντάλματα σύλληψης που εκδίδονται στις 15 Φεβρουαρίου για τους αναρχικούς Φοίβο Χαρίση και Λαργύρη Ντάλιο για άλλη ληστεία, στην Φλώρινα. Η στιγμή έκδοσης αυτών των ενταλμάτων δεν είναι τυχαία καθώς μετά την σύλληψη του αναρχικού Δημήτρη Πολίτη στο Βελβεντό, οι μπάτσοι “ανακαλύπτουν” πως συμμετείχε και στην ληστεία στον Φιλώτα

της Φλώρινας. Οι μπάτσοι με βάση αυτήν την πληροφορία και λόγω μιας προσαγωγής των δύο συντρόφων στην ίδια περιοχή λίγο μετά την ληστεία, αναρτούν τις φωτογραφίες τους με τα τηλέφωνα για την συλλογή πληροφοριών σε όλα τα διαδικτυακά κανάλια.

Οι αναρχικοί Φοίβος και Λογύρης συλλαμβάνονται στις 30 Απρίλη στην Νέα Φιλαδέλφεια έπειτα από επιχείρηση της αντιρομοκρατικής και τους προσάπτονται επιπλέον κατηγόριες για την ληστεία στο Βελβεντό με βάση το DNA σε αντικείμενα, ρουχά και αποταίγαρα. Σε μια προσπάθεια αποδειλογκοποίησης της επαναστατικής δράσης και της ομογενοποίησης αγωνιστών σε μια κοινή οργάνωση (εδώ την ΣΠΦ) οι μπάτσοι κατηγορούν και τους έξι συντρόφους (όπως και πολλούς ακόμη) για συμμετοχή στην Ε.Ο ΣΠΦ, κάτι το οποίο έχουν όλοι αρνηθεί από την πρώτη στιγμή.

“Κάθε μας επιθετική πράξη, είναι και μία στιγμή των συνολικού επαναστατικού πολέμου που διεξάγεται σε όλα τα επίπεδα. Τα χρήματα από αυτή τη ληστεία δεν είχαν προορισμό τον επίπλαστο καταναλωτικό παράδεισο. Είναι απλά το εργαλείο για να πινηθεί κάθε μορφή αγώνα. Από την εκτύπωση προκηρύξεων μέχρι την αγορά όπλων και πυρομαχιών, για τη χρηματοδότηση των παράνομων υποδομών άμυνας και επιθεσής. Από την ενοικίαση των παράνομων σπιτιών μας μέχρι την προμήθεια εμπρηστικών για να τινάζουμε στον αέρα την ιππωνική ειρήνη.”

Οι επιλογές των συντρόφων που πιάστηκαν αιχμάλωτοι, οι πορείες που χάραξαν και συνεχίζουν να χαράζουν, οι “στραβές” τους μέσα από τις οποίες μάθαμε, να γίνουν στα χέρια μας πολέμιοφόδια για το ένα βήμα ακόμα. Η στάση τους, μας υπενθυμίζει την απόφαση αυτή που επιμένει με λόγο και με πράξη: καμία συνθήκη με όρια, καμία ζωή με κακούνες. Για όσο οι φυλακισμένοι αγωνιστές θα είναι εκεί να μας φωνάζουν ότι ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ, χρέος μας είναι να στεκόμαστε δίπλα τους απαντώντας: ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ.

“Το ότι ήποιοι από εμάς θα έχουν δικηγόρους σε αυτή τη δίκη για παράδειγμα ενώ ήποιοι άλλοι όχι, το ότι ήποιοι έχουν αναλάβει την ευθύνη της ληστείας ενώ ήποιοι άλλοι όχι δεν αποτελούν λόγο διάσπασης της κοινότητας αγώνα που μας ηραίνει δρησιμές πίσω απ’ τα τείχη. Στο δικαστήριο αυτό η ουσία βρίσκεται στο ότι το ιράτος και οι μηχανισμοί του δικάζουν αναρχικούς πολέμους του συστήματος, αντιπάλους τους. Λιγότερη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο θα φροντίσουν να μας ηράτησουν αιχμάλωτους το περιαστέρερο δυνατό (βλέπε κατηγορίες). Κύριο μέλλυμα τους είναι η καταδίκη μας ως ΕΧΘΡΟΥΣ του συστήματος.”

Ο καπιταλισμός και η μισθωτή εργασία ως αποτέλεσμα της ανθρώπινης “προόδου”

Γύρω από τις πόλεις που μένουμε μαντρωμένοι κάτω από ασφυκτικές συνθήκες κατόπτευσης και ελέγχου, απλώνονται τεράστιες βιομηχανικές μονάδες με τα τεράστια φουγάρα τους να προσαρμοίζουν με το φουγάρο ενός παλιού τρένου που κινείται αργά πάνω στην προκαθορισμένη διαδρομή που του έχει οριστεί να φέρει σε πέρας.

Γρανάζια φτιαγμένα από ατσάλι και ανθρώπινη σάρκα δίνουν την ώθηση στη μηχανή για να συνεχίσει μια διαδρομή χιλιάδων χρόνων πάνω στη γη. Μια διαδρομή που αφήνει πίσω της κατακτήσεις, δουλεία, αφανισμούς ανθρώπινων και μη πληθυσμών, απομύζηση φυσικών πόρων και εξαντλητικές υλοτομήσεις δασικών εκτάσεων, ακρωτηριασμένα μέλη και θανάτους εργατών σε ώρες δουλειάς, ευνουχισμένες ανθρώπινες επιθυμίες και χιλιάδες αυτοκτονίες, υλικό πλούτο για λίγους και εκατομμύρια θανάτους από την πείνα για τους πόλλους, εμπορευματοποίηση κάθε σχέσης αλλά και κάθε αντικειμένου, αλλοτρίωση και μετάλλαξη της ανθρώπινης φύσης.

Ψάχνοντας τρόπους για να μπορέσουμε να σταματήσουμε τη βουλιμική λειτουργία της μηχανής πόσο μάλλον σήμερα που έχει προκαλέσει μη αναστρέψιμα αποτελέσματα πάνω στη φύση, καταλάβαμε πως πρέπει να βρούμε τους λόγους και τις συνθήκες που τη συναρμολόγησαν και την έθεσαν σε κίνηση.

Πιέζαμε λοιπόν ένα βλέφαρο στα σημεία εκείνα της ιστορίας του ανθρώπου όπου οι ανάγκες εκπορευόμενες από τις συνθήκες αλλά και η απέραντη ματαιοδοξία ή βλακεία του, τον απέκοψαν από τη φυσική ισορροπία και ακόμα χειρότερα τον οδήγησαν στην καταστροφή της. Τότε που η εργασία έγινε υπόχρεωτη για όσους υποδουλώθηκαν μετά από κάποια μάχη, τότε που η εργασία χωρίστηκε χρονικά από το σύνολο των δραστηριοτήτων της καθημερινότητας των ανθρώπων, σταματώντας να είναι μια υγιής μετεξέλιξη της συλλογικής ζωής και της δημιουργικότητας ατόμων και κοινοτήτων.

Γιατί και πριν τον καπιταλισμό, που έχει απλωθεί ως οικονομικό σύστημα σχεδόν σε όλο τον πλανήτη, υπήρχε εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο αλλά και άλογη χρήση φυσικών πόρων για να διατηρηθεί το τρίπτυχο συσσώρευση αγαθών-ιδιοκτησία-εμπόριο και να σταθεί διπλα στην εξειδίκευση, στην ιεραρχία, στην κατάκτηση μέσω του πολέμου, στην υποδούλωση και στην εξημέρωση πληθυσμιακών ομάδων ανθρώπων αλλά και ζώων.

Η πολεμική κίνηση απέναντι στην καπιταλιστική οικονομία και στη μισθωτή εργασία που δεν περιλαμβάνει την κριτική ματιά απέναντι στις αξίες που συσσωρεύτηκαν ιστορικά για να δομήσουν το καπιταλιστικό οικοδόμημα, είναι για εμάς τουλάχιστον λειψή και εύκολα αφομοιώσιμη.

Χωρίς να ευαγγελιζόμαστε τις πρωτόγονες κοινότητες, χωρίς να θέλουμε να επιστρέψουμε αναγκαστικά σε αυτές τις μορφές άργανωσης, θέτουμε ως βασικό κριτήριο της απελευθέρωσής μας αλλά και της απελευθέρωσης φύσης και ζώων, την παράλληλη -με την κρατική και καπιταλιστική μηχανή- καταστροφή της “πολιτισμένης” πορείας του ανθρώπου.

Γιατί η καταστροφή της σύγχρονης μορφής της παγκόσμιας οικονομίας αλλά και της μισθωτής εργασίας ως αναπόσπαστο κομμάτι της, περνάει και μέσα από την καταστροφή της ιδιωτησίας (και όλων των παραμέτρων που τη συναποτελούν) ως έννοιας, κοινωνικής σχέσης και συνθήκης.

Καπιταλισμός: ένα παγκόσμιο εργοστάσιο

Δεν αρκεί λοιπόν η επιμονή μας στις “αβάσταχτες” κοινωνικο-πολιτικές στιγμές του σήμερα, για να μιλήσουμε για την υποτίμηση των ζωών μας και την εξίσωσή μας με παραγωγικές μηχανές. Από την αρχή του πολιτισμού των ανισοτήτων και το στέριωμα της ιδιοκτησίας ως διάχυτο πόθο, μέχρι και σήμερα, ζώα, φύση και άνθρωποι, αποτελούν υλικά προς εκμετάλλευση για τη συσσωρευση κέρδους στο όνομα της εκάστοτε “κοινωνικής ανάπτυξης”.

Στο πέρασμα των καιρών ωστόσο, η μετατροπή των ανθρώπων σε αριθμούς, καθώς και ο μαζικός έλεγχός τους από τα κυρίαρχα στρώματα και τους μηχανισμούς καταστολής και επιτήρησης, δημιουργησε τις προϋποθέσεις για την οικοδόμηση της αστικής κοινωνίας και την θεσμοθέτηση του καπιταλισμού ως οικονομικό σύστημα. Η καλύτερα την εγκαθίδρυση της οικονομίας ως θεμέλιο λίθο του εξουσιαστικού-καπιταλιστικού συστήματος.

Φτάνοντας στο σήμερα, μπορούμε να μιλήσουμε με σιγουριά για ένα σύστημα-εργοστάσιο, διαμορφωμένο για να δημιουργεί κερδοφόρες μονάδες προς όφελός του. Ένα σύστημα υψηλής ταχύτητας και διαφορετικών (γεωγραφικά) συγχονοτήτων. Ένα σύστημα που είτε με τη δυτική πολιτισμένη του όψη, είτε χωρίς προσχήματα (χώρες «τρίτου» κόσμου), μπορεί και συμπυκνωνει τα χαρακτηριστικά της ιεραρχίας, της εξειδίκευσης, και του επεροκαθορισμού κάτω από ένα διάχυτο πέπλο εξουσίας.

Η πράγματικότητα λοιπόν μέσα σε μια τέτοια μονοπωλιακή συνθήκη δε θα μπορούσε παρά να δημιουργεί αλυσίδες εξάρτησης και εγκλωβισμού μέσω κανόνων, νόμων και λειτουργιών. Τον συνδυασμό αυτό που τυποποιεί και προγραμματίζει τη ζωή μας πριν καν τη γνωρίσουμε. Μέσα σε αυτές τις αλυσίδες, η μισθωτή εργασία ως διακινητής του δίπολου παραγωγής-κατανάλωσης έρχεται να αποτελέσει πέρα από κινητήρα για τον καπιταλισμό, μια από τις πιο δεσμευτικές πτυχές της σκλάβας καθημερινότητας.

Είτε την ανάγουμε σε αναγκαίο κακό είτε την συνηθίσουμε όπως θέλει να συστήνεται ως χαρά, προνόμιο για τις μέρες μας, δημιουργία, τίτλο τιμής, εισιτήριο για μια καλή θέση στην κοινωνική πυραμίδα, συμπεραίνουμε πως δύσκολο είναι να απορριψιμή παρουσιάζεται για την ζωή μας η εργασία, άλλο τόσο και περισσότερο καθοριστικό ρόλο επιτελεί για τον ίδιο τον καπιταλισμό και τη διαιώνισή του.

Υφαρπαγή ζωτικότητας και επιθυμιών

Η εργασία εκτός από πυρήνας της οικονομίας ανάγεται στον πυρήνα της ζωής του καθενός και της καθεμιάς μας. Αποτελεί το βασικό μέσο απορρόφησης-κλοπής χρόνου και ενέργειας, το μηχανισμό ένταξης στην κανονικότητα, τη συνήθεια που μας στέρει την δημιουργικότητα ή ενίστε δημιουργεί ψευδαισθήσεις έκφρασής της, που μας κάνει να αναστέλλουμε και εν τέλει να ξεχνάμε τα θέλω μας και να τα υποκαθιστούμε με στοχεύσεις ανέλιξης, το "αναγκαίο νακό" που μας εθίζει στους συνεχείς συμβιβασμούς, το ναρκωτικό για να ξεχνάμε τη μίζερια μας τέτοιας ζωής και να νομίζουμε ότι είμαστε ενεργητικοί.

Η ενεργητικότητα έχει ταυτιστεί με έννοιες όπως η "παραγωγικότητα" και η "εργατικότητα" και γι' αυτό έχει φροντίσει ήδη από ποιν ο μηχανισμός της εκπαίδευσης (σχολείο, πανεπιστήμιο κτλ). Ο εθισμός στη μίζερια της συνήθειας και η ανταμοιβή της δουλοπρέπειας μας είναι ήδη οικεία ποιν μπούμε στη διαδικασία της μισθωτής σκλαβιάς.

Για τους κόπους μας όμως υπάρχει ανταμοιβή. "Καρπός των προσπαθειών" μας είναι η ικανοποίηση των καταναλωτικών επιθυμιών. Και για να δουλεύει η μηχανή καλύτερα χρειάζεται να παράγονται όλοι και περισσότερες τέτοιες. Κατακλυζόμαστε από πάντού με διαφημίσεις καταναλωτικών προϊόντων που είτε φέρουν επιτέλους το χαμόγελο συνήθως πακέτο με την αισθηση της "ασφάλειας" είτε προωθούνται ως υπερβολικά "χρήσιμα" για να τα αγνοήσεις. Κι αν πολλά δεν αποκτηθούν ποτέ το κυνήγι τους και μόνο θα έχει θέσει την μηχανή σε πλήρη λειτουργία.

«Τα γλυκάτα προϊόντα-σύμβολα εξαντικειμενικεύουν την κουλτούρα της κεφαλαιακής ισχύος, αλλά ο σύλλογός πυρήνας των δεσμών εξάρτησης από την μηχανή διαμορφώνεται από το πλήθος των εγκλεισμών, αυτών που διαφθείρουν το σώμα, αυτών που εξαθλιώνουν τις αισθήσεις σε ατέρμονες κτητικές επιβουλές και αυτών που έχουν την μορφή ταυτοποίησεων μέσα στο εικονικό φενδοβίωμα. Οι άνθρωποι παραδιηράστε στην αγοραία καταπάλωση γιατί γεννιόμαστε μέσα στην μηχανή και παραμένουμε φυλακισμένοι εντός της, εφόσον και στον βαθμό που ακόμα απέχουμε από ανεξόδιες ποινωνικές ενσαρκώσεις του έμφυτου δυναμισμού μας.» (Δημήτρης Χ.)

Καθορισμός του κοινωνικού ρόλου από την εργασία

Στην προσπάθεια της κυριαρχίας να δημιουργήσει ανούσιες ταυτότητες για να κατακερματίζει τις κοινότητες, συντελεί και η εργασία σαν ένα κομμάτι της παραγωγικής αλυσίδας που ακολουθεί ο άνθρωπος (είτε είναι μέλος μιας οικογένειας, φοιτητής, μαθητής, άνεργος, άεργος, γιατρός, δικηγόρος, εργάτρια, μητέρα, εργαζόμενη γυναίκα, συνταξιούχος κλπ). Έτσι οι ρόλοι στην κοινωνία διαμορφώνονται, επηρεάζονται και καθορίζονται πιο διευρυμένα από τον θεσμό της εργασίας. Μια συνθήκη εκμετάλλευσης που παρουσιάζεται ως δυαίωμα που διασφαλίζει η δημοκρατία.

Η όποια κριτική μας δεν έχει ως στόχο να γίνει για την εκ των πραγμάτων έλλειψη εργασίας και την ακόλουθη συλλογιστική περί ανεργίας, μείωση βασικού μισθού κλπ, αλλά έχει ως στόχο να γίνει για μια ανάλυση σε σχέση με το πόσο θεμελιώδης συνθήκη είναι για τον καπιταλισμό. Έτσι γύρω από την εργασία περιστρέφονται και όροι που στόχο έχουν να την εντάξουν στις συνειδήσεις της κοινωνίας ως κάτι θεμελιώδες, ζωτικό και αναγκαίο. Ακόμη και με ηθικοπλαστικές προσεγγίσεις, η κυριαρχία παγίωσε την εργασία ως κάτι καλό, τον εργαζόμενο ως χρήσιμο άνθρωπο για την κοινωνία, αντίστοιχα τον αρνητή εργασίας (ή πιο απονοηματοδοτημένα ως άεργο) ως άχρηστο, τεμπέλη, ως επικίνδυνο, που δεν προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο μιας και η μόνη χρήσιμη προσφορά που αναγνωρίζει ο καπιταλισμός είναι η σχέση παραγωγής-κατανάλωσης.

Η αναρχική δράση μέσα στη συνθήκη της εργασίας

Η συνθήκη της εργασίας είναι πεδίο ανάπτυξης της αναρχικής δράσης, που σαν προοπτική έχει το ολικό της ξεπέρασμα, την ίδια την καταστροφή της. Αποτελεί παράλληλα και ένα πεδίο ευρύτερης δραστηριοποίησης, αφού συμβαίνει σε εργατικούς αγώνες και σε απεργίες να πετυχαίνεται η σύνδεσή τους με άλλες κοινότητες αγώνων, να επιχειρούνται παρεμβάσεις σε σχέση με την κατάργηση των ρόλων, το ξεπέρασμα του αυτοπροσδιορισμού τους ως τέτοιους (εργατικούς αγώνες), τη διεύρυνση των προταγμάτων και του αγώνα, με στόχο την ατομική και συλλογική ελευθερία. Μέσα σε τέτοιους αγώνες επιχειρούνται, χτίζονται δημιουργούνται και μεταδίδονται εμπειρίες, βιώματα, θεωρήσεις και πρακτικές.

Ως αναρχικοί θέματα δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε σε αιτήματα και διεκδικήσεις, μέχρι να καταφέρουμε να τα αποβάλλουμε τελείως από τους κόλπους μας. Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η αφομοιωτική λογική του κράτους παραψυλά στην γωνία και είναι μια ταυτική που χρησιμοποιείται πάγια και με διάφορους κατά περίοδο τρόπους και διαφορετική ένταση.

Να έχουμε κατά νου πως οι νόμιμες οδοί (από διεκδικήσεις σε χώρους εργασίας μέχρι απεργίες) είναι μόνο εργαλεία για διαφορετικών διαβαθμίσεων επιθέσεις και για την περαιτέρω άξενη της δράσης μας: από το να γαμήσουμε το αφεντικό μας και να μην ταιμπήσουμε στην εκεχειρία με τα αφεντικά, μέχρι να δημιουργήσουμε πληγές στο σώμα του καπιταλισμού με εχθροπραξίες, επιθέσεις, σάμποτάς κατά την διάρκεια των απεργιών κ.α.

Να ξρούμε κατά νου ότι ο καπιταλισμός είναι ένα δαιδαλώδες σύμπλεγμα που χειρίζεται για όλους: από τους πιο συντηρητικούς που εθελόδουλα επανδρώνουν το προσωπικό του, μέχρι τους πιο προοδευτικούς και εναλλακτικούς που κάνουν το ίδιο. Και από τους μη παραγωγικούς που θα επανδρώσουν την μαύρη οικονομία του (εμπόριο ναρκωτικών, όπλων, ανθρώπων, ζέπλυμα χρήματος, μπράβοι), μέχρι αυτούς που στην προσπάθειά τους να

ζεφύγουν από τα δεσμά της εργασίας καταλήγουν να γίνονται το λάδι στα γρανάζια της οικονομίας της φυλακής (δικαστικά παράβολα, δικηγόροι κλπ). Κι αυτό γιατί έχει δημιουργήσει καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης, για τους λίγο πιο δύσπιστους, δημιουργώντας συνθήκες όπως αυτή του πράσινου καπιταλισμού και προσφέροντας νόμιμες διεκδικήσεις για να δημιουργεί μια φευδαρισμηση αντίστασης στους υπηκόους του (αφού χρειάζεται να παρουσιαστεί η εργασία ως κάτι το οποίο πρέπει να προφυλαχτεί).

Αυτές οι διεκδικήσεις που παρέχει η κυριαρχία είναι πάντα νόμιμες, δηλαδή έχει θέσει ήδη τα όρια τα οποία αντέχει και τα όρια τα οποία η κοινωνία αντιλαμβάνεται ως αντίδραση. Όρια τα οποία έχουν θέσει την ακίνδυνη ζώνη του κράτους και δείχνουν τα τρωτά του σημεία. Αυτά τα όρια είναι σημαντικό να κάνουν όσους νιώθουν «αδικημένου» να βρίσκουν καταφύγιο σε αυτές τις νόμιμες αντιδράσεις. Έτσι ο καθένας και η καθεμία έχει δικαιώμα στις πορείες, δικαιώμα στην απεργία, δικαιώμα στον συνδικαλισμό, κλπ, αλλά αυτά τα δικαιώματα είναι συμβάσεις που έχει κάνει η κυριαρχία προκειμένου να εξασφαλίσει την επιβίωσή της.

Το δικαίωμα στην εργασία και οι θιασώτες του

Το δικαίωμα στην εργασία χρησιμοποιείται από τους εξουσιαστές αφενός για να καθυποτάξουν τους αντιφρονούντες και να διατηρήσουν την ισορροπία που χρειάζεται το κράτος. Από την άλλη όμως τοποθετώντας την εργασία στις βασικές μας ανάγκες, τοποθετούν και εμάς τους ίδιους μέσα στην καπιταλιστική μηχανή ελέγχοντας καθημερινά τις ζωές μας, τις συνήθειές μας και τις σκέψεις μας.

Το ίδιο αυτό δικαίωμα λοιπόν χρησιμοποιείται από κομμάτια της αριστεράς και από πολλούς αυτόνομους και ανένταχτους αγωνιστές ως το βασικό αγαθό για το οποίο οφείλουμε να αγωνιστούμε. Το δικαίωμα στο 8ωρο (ή στην αύξηση του βασικού μισθού) έχει οδηγήσει πλήθος κόσμου σε απεργίες, έχει φωναχτεί κατά καιρούς από διάφορα κομμάτια που πλήττονται εργαζόμενους/άνεργους/φοιτητές/μαθητές, έχει συσπειρώσει κόσμο σε σωματεία και προφανώς έχει λειτουργήσει ενθαρρυντικά στη δημιουργία αγωνιστικής συνείδησης. Η λογική όμως της προσκόλλησης σε έναν αγώνα για αιτήματα που καταπατούνται (είτε είναι μερικά, είτε θέλουν να αυτοπροσδιορίζονται ως “επιθετικά”) ή της προσκόλλησης σε ένα αγωνιστικό παρελθόν (1η Μάη κτλ) δε μπορεί παρά μόνο να λειτουργεί αφομοιωτικά στη λειτουργία της κρατικής μηχανής, αγνοώντας την σημασία της ολικής καταστροφής της οικονομίας. Ένας τέτοιος αγώνας λοιπόν διεκδικήσης δικαιωμάτων, αν μείνει μόνο σε αυτό, καταλήγει στην αποδοχή της θέσης του θύματος και στη διαιώνιση της

καπιταλιστικής επιβολής, απομακρύνοντάς μας από την ουσία της ολικής απελευθέρωσης ανθρώπου και φύσης.

Το δικαιώμα αυτό λοιπόν, αν και μπορεί να εκδηλωθεί με διάφορες προσεγγίσεις, πηγάζει από τα ίδια τα θεμέλια της δημοκρατίας και δη της εξουσιαστικής λογικής. Ο θεσμός της δημοκρατίας εξάλλου έχει ως χαρακτηριστικό του το δίπτυχο “δικαιώματα-υποχρεώσεις” και με βάση αυτό φροντίζει συνεχώς να μας υπενθυμίζει πως θα πρέπει να λειτουργούμε σύμφωνα με τις απαιτήσεις του, μετατρέποντάς μας σε πειθήνιους πολίτες. Αρνούμενοι να αποδεχτούμε μια ζωή γεμάτη καταναγκασμούς και υποχρεώσεις, μοναδική μας “υποχρέωση” στην προκειμένη οφείλει να είναι η αποδόμηση κάθε αντίστοιχης λογικής.

Εναλλακτική οικονομία

Το τελευταίο διάστημα, περισσότερο από ποτέ, έχουν αναδυθεί στην επιφάνεια των διαφόρων προτάσεων για τους τρόπους με τους οποίους μπορούμε να οργανώσουμε τις ζωές μας πέρα από τον καπιταλισμό, και προτάσεις για ένα εναλλακτικό οικονομικό σύστημα. Οι κάθε λογής εναλλακτικές οικονομίες, όπως αποκαλούνται, είναι μία προσπάθεια για αποτύπωση –εντός των οικονομικών σχέσεων– κυρίως των χαρακτηριστικών της αλληλεγγύης και της αντιθεσμικότητας. Όμως, αν και οι τράπεζες και οι διαφόρων ειδών «μεσάζοντες» μπορεί να μη συσσωρεύουν κέρδη μέσα από τις οικονομικές σχέσεις που διέπουν ένα τέτοιο (ανταγωνιστικό προς τον καπιταλισμό) οικονομικό σύστημα, το θεμελιακό στοιχείο πάνω στο οποίο κι ο καπιταλισμός εξασφαλίζει την εξαθλίωση των ζωών μας δεν παύει να ισχύει. Δεν παύει να υφίσταται η κοστολόγηση των ζωών των ανθρώπων που μετέχουν σε αυτό το «αντύ»-σύστημα, δεν παύουν να υφίστανται οι κανόνες μες στους οποίους οφείλει ο καθένας να λειτουργεί, δεν παύει να υφίσταται η κυριαρχία της έννοιας του εμπορεύματος και του καταναλωτισμού πάνω και μέσα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Η αντίληψη πως η αλληλεγγύη, πλάι σε όλλες γλυκανάλατες έννοιες (όπως η αλληλοβοήθεια, και το πρόθεμα «κοινωνικό» μπροστά από απεγκλείς ή ανούσιους όρους –νόμισμα, τράπεζα, super market, παντοπωλείο-) θα υλοποιηθεί με οικονομιστικούς όρους, είναι εξίσου εχθρική με την αντίληψη πως η αλληλεγγύη υλοποιείται μέσα από σχετικά υπουργεία, «φιλανθρωπίες» και περιοδικές εξορμήσεις με τσάμπα πατάτες σε φτωχογειτονιές από καπιταλιστικούς φορείς. Η αλληλεγγύη είναι χαρακτηριστικό των σχέσεων που αναπτύσσονται μέσα στη κοινότητα όσων αγωνίζονται για την ολική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης. Και η ολική απελευθέρωση αναπόφευκτα περνάει πάνω από τα συντριμμια κάθε οικονομίας, κάθε συστήματος που πλαισιώνει τις ζωές μας μέσα σε κανόνες, κάθε συστήματος που τις κοστολογεί.

Γι' αυτό το λόγο, τέλος, ο καπιταλισμός δεν χωράει ούτε καν νησιά ελευθερίας μέσα του, που διαρκώς αυξάνουν τα ναυτικά μίλια που τους χωρίζουν από το περιβάλλον τους. Στον καπιταλισμό, και σε ίδια οικονομικό σύστημα αξιζουν κοινότητες ελευθερίας και απελευθέρωσης. Κοινότητες που οργανώνονται ανεξούσια, αντιθεσμικά, αλληλέγγυα και αντιεραρχικά, αλλά ταυτόχρονα μάχονται ενάντια στους θεσμούς, την ιεραρχία, την εξουσία και ίδιας καταπίεση.

Για να μην παρεξηγούμαστε: Δε θέλουμε να τσουβαλιάσουμε ανθρώπους, προθέσεις και εγχειρήματα, πόσο μάλλον όταν αυτά κινούνται στην αναζήτηση μας άμεσης λύσης επιβίωσης και μάλιστα

σε ένα αντιεραρχικό μοτίβο. Αυτό που προσπαθούμε είναι να επιστήσουμε την προσοχή για τον κίνδυνο της αφομοίωσης που περιμένει στη γωνία και κυρίως να υπενθυμίσουμε πως όσο ο καπιταλισμός δεν ανατρέπεται και συνεχίζει να κυριαρχεί πάνω στα σώματα και στις σχέσεις μας αυτά τα εγχειρήματα θα είγαι απλά παυσίπονα. Το στοίχημα μας είναι η κατάκτηση μιας ζωής που θα βιώνεται χωρίς ιδιοκτησία, εμπόριο, κέρδος, εξουσία, κανόνες και όχι μια ζωή που θα αγκομαχά προσπαθώντας να ελιγχθεί μέσα στις διάχυτες και επιβλητικές προσταγές της οικονομίας.

Μια τέτοια ζωή δε μπορεί να ζει παράλληλα με το σύγχρονο κακέντυπό της και θα επανακτηθεί μόνο με τον ίδιο τρόπο που παραμένει κατειλημμένη. Βιαία.

Το πρόταγμα της άρνησης εργασίας

Η επιλογή της άρνησης εργασίας αποκομμένη από το πλαίσιο που περιλαμβάνει την καταστροφή τόσο της ίδιας της οικονομίας όσο και του σύγχρονου τρόπου ζωής δε μπορεί να αποτελέσει μια αυτοτελή επιλογή αγώνα. Και αυτό γιατί πολύ απλά μπορεί η πραγματοποίηση ληστειών εν τέλει να λειτουργήσει αφομοιωτικά στην λειτουργία του κράτους αν τα ίδια τα υποκείμενα δεν παύσουν να αναπαράγουν τα πρότυπα της ατόμικής ιδιοκτησίας, του καταναλωτισμού και της προσωπικής ανέλιξης.

Έτσι, και η ίδια η άρνηση εργασίας, ζεκομμένη από τα υπόλοιπα επαναστατικά προτάγματα, μπορεί να οδηγήσει σε ένα ηθελημένο ή μη κυνήγι του πλουτισμού και αναλογιζόμενο ότι θα χρειάζεται αφιέρωση αρκετού χρόνου για την προετοιμασία των ενεργειών που την πραγματώνουν, γιατί όχι σε ένα τριπλικό παρόμοιο με αυτό της ίδιας της εργασίας (πιθανώς με περισσότερες απολαβές και προφανώς με περισσότερο ρίσκο). Το ζήτημα που πιστεύουμε ότι πρέπει να τεθεί είναι το πώς το πρόταγμα της άρνησης εργασίας είναι εφικτό να αποτελέσει ένα ακόμη βήμα πιο κοντά στην ολική καταστροφή κράτους και καπιταλισμού, χωρίς να αλλοιώσει τις αξίες και τα κίνητρα των αναρχικών επαναστατών που απαλλοτριώνουν χρόνο και πόρους για να τα διαθέσουν στην προώθηση του ίδιου του αγώνα.

Υφαίνοντας το σάβανό της οικονομίας

Οι απαλλοτριώσεις χρημάτων ή και υλικών πόρων από αυτούς που συσσωρεύουν το πλούτο εκμεταλλευόμενοι ανθρώπους, ζώα, φύση, (είτε πρόκειται άμεσα για φυσικά πρόσωπα είτε για καταστήματα, οργανισμούς, ιδρύματα), το σαμποτάζ και η καταστροφή οικονομικών στόχων, η συμμετοχή σε γενικές απεργίες με στόχο τη μετατροπή τους σε μαχητικές απεργίες διαρκείας, αλλά και η προσπάθεια της εδώ-και-τώρα δόμησης αλληλέγγυων και ανεξούσιων σχέσεων και κατ' επέκταση κοινότητων και δομών μακριά από εμπορευματικές και ιδιοκτησιακές λογικές συνθέτουν τον αγώνα ενάντια στην οικονομία. Πιο συγκεκριμένα, ληστείες τραπεζών, σαμποτάζ σε ATM, σε γραμμές παραγωγής και διανομής, απαλλοτριώσεις προϊόντων από supermarket και πολυκαταστήματα, αρνήσεις πληρωμών, καταλήψεις στέγης, αλλά και καταστροφές εφοριών, τραπεζών, χρηματιστηρίων, όχι μόνο επιφέρουν ένα άμεσο οικονομικό πλήγμα, δημιουργούν ωραγμές στον καθηρέφτη του οικονομικού κατεστημένου και απορυθμίζουν την ομαλή ροή του κεφαλαίου, αλλά και -ανά περιπτώσεις -καταρρίπτουν το μύθο της συνθήκης της μισθωτής εργασίας και του καπιταλισμού ως μοναδικού τρόπου επιβίωσης σήμερα, ως μοναδικού τρόπου οργάνωσης των ζωών μας.

Φυσικά, και κάθε πράξη εξέγερσης ενάντια στην εξουσία αποτελεί μέρος του αγώνα ενάντια στο οικονομικό σύστημα. Γιατί από τη στιγμή που η κυριαρχία συντηρείται από ένα πλέγμα οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών συμβάσεων και συνθηκών, η ολοκληρωτική καταστροφή της συνεπάγεται την ανάπτυξη μίας πολεμικής απέναντι σε κάθε μία σύμβαση ξεχωριστά, αλλά και στο σύνολό τους. Μπροστά σε ένα τέτοιο εξουσιαστικό σύμπλεγμα, ο πόλεμος που έχουμε με την κυριαρχία δεν μπορεί παρά να απαιτεί μία διαρκή εξέλιξη σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο, μία διαρκή αναζήτηση μέσων και στόχων, μία συνεχή ανάλυση θεωρήσεων και πράκτικων. Δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια σύνθετη διαδικασία συνδυασμού όλων των παραπάνω και όχι έναν εύκολο δρόμο σίγουρης νίκης.

Όμως, οι στιγμές ελευθερίας που βιώνουμε όταν επιτιθόμαστε στην εξουσία, όταν δομούμε αληθινές και αναρχικές σχέσεις και δομές, μας αρκούν για να πολεμήσουμε για έναν ελεύθερο και ανεξούσιο κόσμο, έστω και αν δεν έχουμε κανένα συλλογικό τέτοιο βίωμα. Έστω και αν δεν έχουμε καμία έτοιμη φόρμουλα που θα μας οδηγήσει σε αυτήν την πρόοπτη.

Έτσι και αλλιώς οτιδήποτε προκαθορισμένο διαψεύστηκε στην εφαρμογή του, αφήνοντας μας, όμως, μία παρακαταθήκη ότι η αλλαγή του ρου της ιστορίας άπτεται στην εισβολή της υποκειμενικότητάς μας σε αυτήν, ότι αν μετουσιώσουμε τις αρνήσεις μας σε πράξεις επίθεσης, αν τις συλλογικούς σουμε και τις οργανώσουμε, αν ύστερα από κάθε μικρή "ήττα" αγωνιζόμαστε με περισσότερο πάθος και πείσμα, τότε και ο πιο φαινομενικά άτρωτος εχθρός μπορεί να κατατροπωθεί..

**Αλληλεγγύη με τους αναρχικούς αιχμαλώτους
Μπουρζούκο, Ρωμανό, Μιχαηλίδη, Πολίτη, Χαρίση,
Ντάλιο**

**Για την αναρχία και την ελευθερία
Διαρκής αγώνας ενάντια στο σύστημα της οικονομίας
Διαρκής εξέγερση ενάντια στα πλέγματα εξουσίας**

**σύνέλευση
αναρχικών**

**για τη σύνοεση των αγώνων
μέσα στην κοινωνία φυλακής**